

врѣзватъ съ своитѣ въззелени профили на бисерно-мъглявото небе; а Искъръ, — който ний прѣминахме по дървенъ мостъ, — като тече отъ Самоковъ и Рила-Дагъ, гдѣто му е источника, се дѣли на много канали, които си проправятъ пѣть въ жълтата глина.

Страната се прѣдставлява безплодна. Ний срѣцнахме само нѣколко биволски кола: тий носяха дърволакъ за горѣние и за кжщя, и всичко това иде отъ Бѣловската гора, която принадлежи на баронъ Хирша: Макарь че биволитѣ пасатъ по празнитѣ полѣни и кираджиитѣ си носятъ свой папуряникъ, но всѣ можи да се види, защо топливото струва така скъпо въ българската столица. А пѣкъ ако да бѣха, както въ Швейцария, всички върхове обраснали съ дървета, какво богатство би било за страната, която се опустошавала въ течение на толкова въковната борба и угнетение! Добъръ законъ за горитѣ и обрасване съ дървета на мѣстноститѣ, — ето за какво би трѣбвало да се погрижи, прѣди всичко, правителството.

Като изминахме отъ дѣсна страна Витоша, ний взехме да възлизаме къмъ планината. Тя раздѣля единъ склонъ къмъ Дунава, другий къмъ Егейското море; тя не е висока и образува закръглени ратлини, покрити съ храстие. Тукъ-тамъ се срѣщатъ остатки отъ желѣзенъ пѣть, който правили прѣди десетина години, за да съединятъ София съ Сарамъ бей — Цариградската линия: въ трапищата се виждатъ недоискарани за моста дървета и недодѣлани камъни; тукъ-тамъ измити отъ дъжда насипвания и раскопавания, а по негдѣ даже и релси, които изглеждатъ изъ трѣвата и шумалака. Историята на тоя желѣзенъ пѣть е плачевна, и тя ясно говори за безсилието на турския строй и причинитѣ, които прѣчатъ за неговото прѣобразование.

Портата, като се скарала съ Хирша, поискала да довърши клоня сама. За водение на прѣдприятието билъ назначенъ единъ паша, който намиралъ своята длъжностъ приятна и ползовита, но работата не отивала; замѣстили го съ другий, но и той послѣдвалъ примѣра на първия. Правителството, найсетнѣ, трѣбвало да си истегли, а работата била оставена, слѣдъ